

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

SARAH
MALLORYOVÁ

Záhadná slečna Fairchildová

SARAH MALLORYOVÁ

ZÁHADNÁ SLEČNA
FAIRCHILDOVÁ

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

taky už nedočkavě vyhlížíte léto a čas dovolených, relaxace a prosluněných teplých dnů? Miluju hřejivé sluneční paprsky, svěží přírodu, v níž si moje mysl i tělo krásně odpočinou...

Dny jsou už dlouhé a vybízejí k tomu, abyste se usadila někde ve stínu stromu, na terase nebo vlastně kdekoliv, kde se Vám líbí, a v myšlenkách se přesunula do jiného světa – světa vévodů a vévodkyň, lordů a vznešených dam – zkrátka do Anglie 19. století. Tentokrát Vás Sarah Malloryová seznámí se Záhadnou slečnou Fairchildovou. Ta má sice před svatbou, ale do života jí vstoupí muž, který ji zvláštním způsobem přitahuje. Nebo se pusťte do čtení první části čtyřdílné minisérie Vévodové z Cornwallu, kterou pro Vás připravila Bronwyn Scottová. Odhalení Tajemství lorda Lyndorda sice znamená, že možná navždy ztratí dívku, do níž se zamiloval. Jenže nemá moc na vybranou...

Věřím, že se Vám oba historické příběhy budou líbit a že si při jejich čtení – jak se tak říká – vyčistíte hlavu.

S láskou

Váš Harlequin

Sarah Malloryová

**ZÁHADNÁ SLEČNA
FAIRCHILDOVÁ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Mysterious Miss Fairchild

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2020 by Sarah Mallory
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7568-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7569-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7570-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Tristane, chci se oženit!“

Tristan Quintrell, lord Dalmorren chvíli mlčky pozoroval mladého muže, který stál před jeho psacím stolem a teprve potom odpověděl.

„Nu, to je tedy překvapení,“ pronesl konečně. „Věděl jsem, že něco budeš chtít, Freddie, ale myslel jsem si, že budeš potřebovat, abych za tebe zaplatil nějaký dluh.“

„Dobrý bože, to ne!“ Mladý pan Erwin se zatvářil dotčeně. „Nejsem na tom vždycky tak špatně, abys věděl.“

„Promiň,“ odpověděl suše jeho hostitel, „ale v posledním roce to byl vždycky jediný důvod tvojí návštěvy na Dalmorrenu.“

Mladík se lehce začervenal. „Nu, když se mladý muž dostane poprvé do města, musí se trochu bavit, ne? A kromě toho jsi mi říkal, abych vždycky přišel raději za tebou než za matkou, když budu potřebovat peníze. Proto tady ale teď nejsem, Tristane. Zamíloval jsem se!“

Mladíkovo nadšené zvolání neudělalo na Tristana žádný velký dojem. Už u se Freddiemu chystal odpovědět, že vzhledem k tomu, že mu ještě není ani

jednadvacet, do chvíle, než se usadí, se zamiluje ještě nespočetněkrát. Rychle se ale zarazil, protože planoucí pohled v jeho očích a blažený úsměv mu napověděly, že Freddie je zřejmě opravdu beznadějně zamilovaný.

Oba muže dělilo pouhých osm let. Freddie je synem Tristanovy o šestnáct let starší sestry. Spolu s Tristanem je jediným potomkem svých rodičů, který se dožil dospělosti. Její zesnulý manžel jmenoval Tristana spoluporučníkem svého jediného syna. Tristan sotva dosáhl dospělosti, když mu zemřel vlastní otec, a tak už od mládého věku nesl břímě zodpovědnosti nejen za rodinný majetek, ale o tři roky později také za svou ovdovělou sestru a jejího syna. Mladý lord Dalmorren tak dospěl velice brzo. Proto se Freddiemu za jeho poblouznění neposmíval. Místo toho vstal od stolu a přešel pracovnu k malému stolku, kde nalil dvě sklenice madeiry.

„Prosím,“ podával jednu sklenici Freddiemu. „Myslím, že nejlepší bude, když se posadíme a ty mně o tom všem povyprávíš.“

Mladík nepotřeboval dlouho pobízet. Přitáhl si ke stolku židli, posadil se a dychtivě začal vyprávět. „Seznámili jsme se v Bathu, v únoru. Vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že tam jedu s Gorem Conyerem? Žije tam jeho rodina. Vůbec jsem nečekal, že se mně tam bude líbit, ale potom jsem zahlédl ji.“

„A má ta dáma jméno?“

Freddie odložil sklenici na stůl a sepjál ruce. „Jmenuje se slečna Fairchildová, ale svolila, abych jí říkal Lya!“ pronesl nadšeně.

„Lea? Jako Jákobova žena z Bible?“ povytáhl Tristan obočí a suše dodal: „Myslím, že to v hebrejštině znamená únavná.“

Freddie zavrtěl hlavou a netrpělivě ho opravil: „Ne, ne, tak to není. To je naprosto absurdní. Jmenuje se Natalya, ale její blízcí ji oslovují zkráceně.“ Na tváři se mu rozlil blažený úsměv. „Lya.“

Tristan se musel ze všech sil ovládnout, aby si ho dál nedobíral. „Nejlepší bude, když mně řekneš, kde jste se poprvé potkali.“

„Stalo se to, když jsme jednoho večera odcházeli z divadla. Goreovi rodiče nám pronajali lóži na představení Macbetha. Nejsem zrovna obdivovatelem Shakespeara, ale bylo nezdvořilé odmítnout. Po představení jsme s Gorem čekali v předsálí na jeho rodiče. Pan a paní Conyerovi znají v Bathu snad každého, takže jim trvalo strašně dlouho, než se k nám dostali. To je ale vedlejší. Já jsem se zatím rozhlížel kolem a v tom jsem ji uviděl! Vycházela ven z divadla ve společnosti postarší dámy, která byla neuvěřitelně vymóděná.“

Všiml si, že se Tristan zatvářil překvapeně a zasmál se. „Ne, v těch divných šatech to nebyla Natalya. Ta na sobě měla velice elegantní krémově bílé mušelínové šaty, ale její společnice byla navlečená ve staromódních zářivě zelených šatech a na hlavě měla čelenku plnou per a stužek. Na první pohled samozřejmě přitáhla moji pozornost její kreace, ale potom jsem zahlédl slečnu Fairchildovou. Setkali jsme se pohledem... a to bylo všechno. Hned jsem věděl, že jsem se zamiloval...“ Freddie se odmlčel a hlasitě si povzdech. „Ach Tristane, kdybys tam jenom mohl být se mnou.“

„Jsem rád, že jsem tam nebyl,“ odvětil jeho strýc a zašklebil se. „Myslím, že by se mně mohlo udělat poněkud nevolno.“

Freddie nad jeho slovy jenom mávl rukou. „Chtěl jsem říct, že jsem si přál, abys ji mohl vidět. Potom bys

mně rozuměl. Je to ta nejkrásnější bytost na světě! Má naprosto dokonalou tvář i postavu. Tmavé vlasy, uhlově černé oči, alabastrově bílá pleť! Je nádherná!“

„Co jsi tedy udělal?“

„Co jsem mohl dělat? Když procházela kolem, dotkl jsem se rukou klobouku.“

„To jsi mě zklamal. Myslel jsem, že jsi k ní hned přistoupil a představil se.“

„Kéž bych to jenom mohl udělat! Dobrý bože, Tristane, vždyť víš, že vím, jak se mám chovat. Ještě dobře, že jsem ji hned neoslovil. Paní Conyerová mně říkala, že ta starší dáma je paní Ancrumová, vážená občanka Bathu a velice přísná dáma. Conyerovi se s ní naštěstí znají, takže mě představili, když jsme se... ehm... náhodou potkali na kolonádě.“

Tristan cítil, jak mu cuká koutek. „Dobrý bože, Freddie. Shakespeare, kolonáda, začínáš nám předčasně stárnout, milý brachu.“

Freddie se široce usmál. „Jenom se připravuji na to, až tě tam budu muset doprovázet, můj přestárlý poručníku! Ale dost vtipkování.“ Odložil prázdnou sklenici na stůl, naklonil se dopředu a upřel na Tristana své upřímné modré oči. „Trisi, já to myslím naprosto vážně. Chci ji požádat o ruku, ale nejdřív se chci ujistit, že k tomu mám tvoje svolení.“

„A také souhlas tvé matky. Nezapomínej, že také ona je tvou poručnicí.“

„Ano, ano, ale s matkou nebude problém. Nikdy by mně neodepřela štěstí. Kontrolu nad svým dědictvím získám až v pětadvaceti, takže do té doby budu potřebovat zvýšit apanáž. Jinak bych si nemohl založit vlastní domácnost.“

„Přirozeně,“ odpověděl tiše Tristan. „A co o té

slečně Fairchildové vlastně víme? Kromě toho, že je to ta nejkrásnější bytost, kterou jsi kdy viděl? Je nějak sprízněná s paní Ancrumovou?“

„Vůbec ne. Natalya je sirotek. Žije na Sydney Place se svou tetou a strýcem, paní a panem Pridhamovými. Žijí velice poklidným životem, ale jsou to vážení a slušní lidé. A nesmíš si myslet, že to naschvál udělali tak, abych se s Natalyou potkal. Je to spíš přesně naopak. Kamkoliv vyrazí, vždy s sebou má garde, na plesech nesmí s jedním džentlmenem tančit více než dva tance a kdykoliv jsem ji navštívil doma, paní Pridhamová vždy dohlédla na to, abychom spolu nezůstali sami. Nikdy nám nedají sebemenší povzbuzení.“ Jeho veselý upřímný hlas malinko posmutněl. „Vlastně spíš naopak, chovají se tak, aby nás odradili. Proto se chci ujistit, že než začnu konat, budu mít tvoje svolení.“

„A zmínil ses o tom matce?“

„Ještě ne. Je s babičkou v Londýně. Věděl jsi to?“

„Ano. Psala mi, že sledovala průvod krále Ludvíka z Hyde Parku do hotelu Grillon.“ Tristan se nespokojeně zamračil. „Řekl bych, že až v červnu přijedou ostatní představitelé Spojenecké aliance, budou davy ještě větší.“

Freddie nad jeho poznámkou jenom ledabyle mávl rukou. „Každým dnem už by měla být zpátky na Frimley, takže se tam za ní vypravím.“ Klukovsky se na Tristana usmál. „Říkal jsem si, že se nejdříve zastavím za tebou, abychom si promluvili. Vím, že když nebudeš mít námitky, ani matka nebude proti.“

„A jak dlouho plánuješ na Frimley zůstat?“ zeptal se Tristan.

„No, tak jeden, možná dva týdny,“ odpověděl

Freddie a opatrně dodal: „Myslel jsem si, že až se vrátím do Bathu, mohl bych s sebou vzít matčino pozvání, aby ji Natalya na Frimley navštívila.“

„Ach tak.“

Tristan se opřel, pomalu upíjel víno a přemýšlel o všem, co mu Freddie právě řekl. Nerad by dusil Freddieho naděje, ale byl si jistý, že jeho sestra Katherine by byla představou, že se její syn ožení s dívkou, o které nic nevědí, upřímně zděšená.

Nakonec řekl: „Myslím, že než požádáme mou sestru o požehnání, bylo by dobré, abychom o té mladé dámě zjistili co nejvíce.“

„Pan Pridham je džentlmen a Lyu v Bathu všude přijímají. Nechápu, co ještě by mělo být důležité.“

„Ty možná ne, ale buď si po čertech jistý, že tvoje matka ano! Co víš o rodičích slečny Fairchildové nebo o jejich majetkových poměrech?“

Freddie prudce vyskočil ze židle a v obličeji měl vzpurný výraz.

„Zakazuješ mně tedy ohlášky, Tristane? Protože, jestli ano...“

„Ach, posaď se, ty horká hlavo,“ uklidňoval ho Tristan. „Nic ti nezakazuji, ale tvoje matka ti nedá svolení, dokud nebude mít více informací. Jsi ještě velice mladý, Freddie.“

„Ale jakmile Natalyu pozná, určitě se jí bude líbit a bude souhlasit.“

„Tím jsem si jistý, ale zatím by to mohla té mladé dámě jenom zkomplikovat.“

„Ano, máš pravdu, to by mohla. Kčertu, Tristane! Už jsem matce napsal, že ji navštívím.“

„Nu, to se nemusí měnit. Jsem si jistý, že tě moc ráda uvidí. Jenom se před ní o slečně Fairchildové

nezmiňuj. Alespoň ne do té doby, než sám něco nezjistím.“

„Ach?“ Freddie se zatvářil podezřívavě. „Jak to chceš udělat?“

„Pojedu do Bathu, co jiného mně zbývá?“ věnoval mu Tristan široký úsměv. „V mém pokročilém věku by mně mohlo prospět... podstoupit lázeňskou kúru.“

„Ach, k čertu s tím!“

Natalya uhodila prsty do klávesnice forte piana, které vydalo hlasitý nesouladný zvuk. Dokonale vyjadřoval její náladu, ale zároveň se za svůj výbuch zastyděla a ihned se rozhlédla kolem sebe, aby se ujistila, že je sama.

Zhluboka se nadechla. Nemělo smysl vybíjet si na tom ubohém nástroji svůj pocit marnosti. Tu skladbu by přece měla zvládnout, ale pravda je, že na nástroj celý týden ani nesáhla a necvičila. Unavovalo ji neustále trávit čas učením, když ostatní mladé dámy jezdily na vyjížďky, procházely se v parku a vypravovaly se na pikniky. Pravda je, že jenom velice málo známých její tetičky a strýce ji na takové události zvalo. S výjimkou Grishamových si od nich většina rodin v Bathu udržovala odstup. Ale i když už pozvání dostala, Pridhamovi většinou odmítli a prohlásili, že její studia jsou přednější. Vždyť teprve letos jí dovolili, aby se zúčastnila plesů v Assembly Rooms!

Strýček Pridham ji ujišťoval, že v červnu, až dosáhne věku jednadvaceti let, se všechno změní. Do té doby však musí dodržovat přísný studijní řád. Soukromé učitele, které zaměstnával strýc, mohla jenom těžko odmítnout, ale svůj volný čas mohla klidně raději trávit četbou nebo kreslením spíše než cvičením

na piano. Byla to taková její malá soukromá vzpoura a Natalya na ni nebyla nijak zvláště hrdá. Strýčkovi i tetě byla vděčná za to, že se o ni tak pečlivě starají, ale někdy si přála, aby se přece jenom starali trochu méně.

Ozvalo se zaklepání na dveře a sluha uvedl do místnosti učitele hudby. Natalya se k němu s omluvným úsměvem na rtech otočila.

„Obávám se, že tento týden budete velice zklamáný, pane Sparku...“

Později, když Natalya konečně dorazila do společenských sálů Assembly Rooms, vyhledala svou přítelkyni slečnu Grishamovou, temperamentní ru-sovlásku v citronově žlutých mušelínových šatech. Posadila se vedle ní a přehnaně si povzdechla.

„Jdu pozdě, Jane, já vím. Prosím, nehněvej se na mě, měla jsem... zatraceně náročný den. Aggie se na mě hněvá, protože jsem si roztrhla ty nové mušelínové šaty a zapoměla jsem jí to říct. Víš, že není nic horšího, než když má komorná špatnou náladu. Potom jsem musela vytrpět dvě hodiny italské konverzace a vrcholem toho všeho byla přednáška doktora Sparka, kterou mně dal, protože jsem se pořádně ne-naučila Handelovu Sarabandu.“

„Jako kdyby tě to nějak trápilo,“ odpověděla její přítelkyně s úsměvem. „Ale co jsi to říkala o italštině, Lyo? Našel ti snad pan Pridham nového učitele?“

„Ano, dnes dopoledne jsme měli první hodinu. Ačkoliv si říkám, proč se vůbec strýček tolik namáhal. Vždyť už zbývá jenom měsíc a kousek do mých narozenin a dobře ví, že až budu plnoletá, zanechám veškerých studií.“

„A je ten nový učitel alespoň mladý a pohledný?“ vyzvídala Jane.

„Ani jedno,“ otrásla se Natalya. „Je velice malý a tmavý, má chlípný pohled a neustále si olizuje rty. Obávám se, že kdyby tenhle seňor dostal příležitost, hned by se na mě vrhl a já bych ho potom musela bodnout jehlicí do vlasů. Naštěstí trvá tetička na tom, abych nikdy nebyla ani chvilku o samotě s žádným mužem.“ Zachichotala se. „Vím, že si na to většinou stěžuji, ale tentokrát jsem za to opravdu nesmírně vděčná.“

„A to bys také měla být, Lyo,“ odpověděla její přítelkyně. „Dobře víš, že ti Pridhamovi věnují opravdu velice dobrou péči.“

„Ano, to vím. Jsem si moc dobře vědomá toho, jaké mám štěstí, že mám tak starostlivé poručníky, ale všechno je to tak... omezující.“ Povzdechla si. „Tolik bych si přála vědět, jak to se mnou doopravdy je a co tím vlastně sledují.“

„Samozřejmě jim jde o to, abys byla v bezpečí. Chrání tvoji pověst a chtějí, aby bylo jasné, že jsi slušná dívka, abys měla šanci na výhodný sňatek.“

Natalya zavrtěla hlavou a chuť na smích ji úplně přešla. „Myslím, že tak to asi nebude. Proč tedy odradili lorda Austwicka, aby mně učinil nabídku? Je přece bohatý jako král Kroisos a zdědí hraběcí titul. A proč musím mít všechny ty lekce? Hudbu, francouzštinu, italštinu, ruskou historii... A to nemluvím o geometrii a filozofii a všem tom ostatním, co jsem studovala, když jsem byla ve škole! Žádné ženě se takového vzdělání nedostává jenom proto, aby se stala pouhou manželkou!“

Jane její slova zjevně považovala za dobrý vtip

a Natalya už raději nic dál neříkala. Dobře věděla, že by její přítelkyni jenom pohoršilo, kdyby věděla, že svá slova myslí vážně. Nevýhodou jejího rozsáhlého a hlubokého vzdělání bylo, že se dozvěděla spoustu věcí, které zůstávaly mladým dámám běžně utajené. Její učitelé ve škole v ní podporovali vášeň pro čtení a Natalya tak věděla, jak to ve světě chodí. Včetně toho, že mnozí vážení džentlmeni běžně udržují vztahy se ženami, které nejsou jejich manželkami.

Manželství je obchodní záležitost, pro potěšení jsou milenky. Mnoho mužů si nachází milenky, kterým zajišťují luxusní život jenom pro to, aby si k nim mohli chodit pro potěchu a zábavu. Ve vybraném a velice drahém vzdělávacím ústavu, ve kterém Lya strávila dětství, bylo několik dívek, o kterých se otevřeně říkalo, že mají jednoho či oba vznešené a urozené rodiče, ale nenarodily se v manželském svazku.

Natalya měla podezření, že i ona se zrodila z takového vztahu, ačkoliv s ní v tomto smyslu nikdy nikdo nemluvil. Jako malá o tom příliš nepřemýšlela, ale v posledních dvou letech, kdy začala chodit na plesy a společenská setkání, jí ta myšlenka pronásledovala čím dál víc.

„Musíš se učit, jak se chovat ve společnosti,“ říkala jí paní Pridhamová. „Musíš umět tančit a vést konverzaci.“

A Natalya se to tedy učila. Ve společnosti se jí líbilo, tančila ráda, ale netrvalo dlouho a všimla si, že je jiná. Velice dobře věděla, že s výjimkou postarší paní Ancrumové a Grishamových, jí vysoká společnost v Bathu spíše toleruje, než přijímá. Tohle, ani nedostatek opravdových přátel jí nijak nevadily, protože měla vždycky příliš napilno na to, aby měla čas

se cítit osaměle. Zatímco však většina garde své svěřenkyňě spíše povzbuzovala, aby se snažily upoutat pozornost vhodných džentlmenů, Pridhamovi podnikali všechno pro to, aby jí potenciální nápadníky odstranili z cesty. Natalya přemýšlela, proč to tak je a jaké plány s ní strýc s tetou mohou mít.

Ze zamyšlení jí vytrhnulo až zašustění hedvábných šatů a s tím spojený příchod paní Grishamové.

„Nuže, děvčata, pročpak tady tak sedíte a kloníte k sobě hlavy? Takhle žádné taneční partnery nepřilákáte! Jane, tady pan Carrey tě přišel požádat o příští tanec.“ Paní Grishamová mávla rukou směrem k červenajícímu se mladíkovi, který přišel s ní.

„Ano, jistě. Slečno Grishamová, prokázala byste mně tu čest?“

„Jenom běž, Jane. Já se tady zatím posadím a budu dělat slečně Fairchildové společnost.“ Paní Grishamová se dobrosrdečně zasmála, zaujala dceřino místo po Natalyině boku a poklepala ji po ruce. „Nuže, nuže, má drahá, dnes večer je tady poněkud málo tanečníků, ale pokud budete sedět rovně, drahoušku, a budete se usmívat, jistě nebudete muset na tanečnicka dlouho čekat. Nechápu, proč vás Alice Pridhamová nechá sedět takhle stranou v koutě.“

„Tetička je se svými přáteli, madam, a já jsem jí vyklouzla, abych si mohla popovídat s Jane.“

Paní Grishamová nesouhlasně našpulila rty. „Takhle si vás ale nikdo nevšimne.“

„Kdepak, madam, já jsem tady takhle spokojená.“

„Nesmysl, drahoušku! Mladá dívka jako vy by přece měla být na tanečním parketě a poskytnout nám ostatním potěšení z pohledu na to, jak se otáčí.“ Rozhlédla se kolem sebe a zatvářila se spokojeně.

„Myslím, že na to potěšení nebudeme muset dlouho čekat.“

Pan Pridham se k nim blížil v doprovodu neznámého muže, jehož vzhled přitahoval obdivné pohledy přítomných dam. Pokud si dotyčný džentlmen byl vědomý rozruchu, který způsobuje, nedával to nijak najevo. Nebyl nijak okázale oblečený, ale působil zdrženlivě elegantně. Od světle hnědých nakrátko sestřižených vlasů, které se mu ve světle svíček leskly, až po špičky tanečních bot, působil naprosto dokonale. Natalya na jeho vzhledu nenašla jedinou chybičku. Tmavý kabát mu bez jediného záhybu dokonale seděl na širokých ramenou, bílou vestičku měl zapnutou přes ploché břicho a světlé pumpky a hedvábné punčochy mu obepínaly dlouhé silné nohy.

Ve štíhlé, pohledné tváři ale nebyl ani náznak úsměvu a tmavé obočí měl přísně stažené, jako kdyby nepřišel za zábavou, ale z povinnosti. Natalya si také povšimla, že se její strýc chová zvláště. Nikdy se nechoval příliš přívětivě, ale když jí neznámého muže představoval, zjevně nebyl ve své kůži.

„Natalyo, drahoušku. Lord Dalmorren by si přál s tebou zatančit.“

Dalmorren? To jméno už předtím někde slyšela, ale kde? Znovu si ho začala prohlížet. Zdál se jí trochu povědomý, ale nemohla si vzpomenout, odkud by ho měla znát. Zřejmě si to jenom představuje. Raději tu myšlenku zahнала pryč.

Džentlmen se před ní uklonil. „Byl bych poctěn, kdybyste si se mnou zatančila, slečno Fairchildová.“

Natalya přešla pohledem jeho saténovou vestu a vázanku se složitým uzlem. V duchu si pomyslela, že tomu muži jistě záleží na poslední módě. Zjevně je

to muž, který má rád pohodlí a dobrou zábavu. Jeho chování a hlas však působily vážným dojmem a z neproniknutelného výrazu jeho šedých očí nedokázala nic vyčíst. Začal ji zajímat.

Lehce se na něj usmála, přikývla, vstala a položila mu prsty na nabízenou paži. Jemná vlněná látka kabátu byla na pohled měkká, ale pod ní Natalya dobře cítila pevnou, svalnatou paži. Možná je to člověk, který se lépe cítí v sedle koně než v tanečním sále. To by mohlo vysvětlovat jeho poněkud chladné chování. Když však začali tančit, pohyboval se s tak pružnou ladností, že se Natalyi rozechvělo celé tělo a srdce jí malinko poskočilo. Do té doby většinou tančila jenom s neohrabanými mladíky nebo postaršími přáteli Pridhamových. Pro jednu bylo docela příjemné mít tak šikovného tanečníka. Její zvědavost ještě vzrostla.

„Přijel jste do Bathu nedávno, pane?“ odvážila se položit mu otázku.

„Přijel jsem před dvěma dny.“

Odpověděl velice krátce, ale Natalya mu to odpustila, protože složité taneční figury je zrovna rozdělily. Když se k sobě opět vrátili, zkusila to znovu.

„Jste známý mého strýčka?“

„Nikdy předtím jsem se s ním nesetkal.“ Natalya na něj překvapeně pohlédla a on pokračoval: „Představil nás ceremoniář. Chtěl jsem si s vámi totiž zatancit.“

Najednou se na ni usmál a Natalya málem klopýtla. Rychle od něj odvrátila pohled. Jeho úsměv jí vyrazil dech. Tvář se mu najednou úplně změnila a do očí mu vstoupila vřelost. Takový úsměv vyzýval k opětování. Pro Natalyu to byla úplně nová zkušenost. Cítila

strach i vzrušení zároveň. Celé tělo jí zachvátila radost. Dobrý bože, tak tohle jsou ty pocity, které mění ženy z rozumných bytostí na ufňukané a chichotavé kokety? Když o tom jiné dívky mluvily, vždycky se tomu posmívala a teď tady stojí, červená se a má svázaný jazyk jenom proto, že se na ni usmál muž.

„Jsem tím velice polichocena,“ vysoukala ze sebe nakonec.

Naštěstí se jejich kroky zase rozdělily a Natalya se pokusila nasadit zdvořile zaujatý výraz. Nebylo to jenom kvůli tomu, aby skryla svůj zmatek. Tetička a strýček Pridhamovi neradi viděli, když Natalya projevila zájem o nějakého džentlmena a je jisté, že nyní bedlivě pozorují, jak si vede s lordem Dalmorrenem.

Po dvou tancích odváděl Tristan svou partnerku z parketu a v duchu přemýšlel nad tím, co na slečně Fairchildové Freddie viděl. Je pravda, že je to velice ladná tanečnice a bezpochyby je také velmi pohledná. Je malinko vyšší než jiné dívky a má dobrou postavu. Má dokonalou pleť a černé vlasy vyčesané vysoko nahoru jí září jako havraní peří. *Ohledně jejích očí se Freddie ovšem mýlil, pomyslel si. Nejsou černé, ale spíš hodně tmavě hnědé.*

Přesto všechno ovšem ta dáma postrádá osobnost. Během dvou tanců, které spolu strávili, pronášela jenom samé obyčejné zdvořilé fráze. Ničím se neliší od jiných debutantek, které člověk ve městě potká. Za jiných okolností by se uklonil, poděkoval za tanec, odešel pryč a na tu dívku by zapomněl. Freddie ale prohlašoval, že to je žena, se kterou se chce oženit a pokud by se s tím náhodou svěřil své milující matce, Katherine by se okamžitě obrátila pro radu na

Tristana jako na chlapcova spoluporučníka. Je tedy jasné, že o té dámě musí zjistit něco víc, co by mohl předat dál.

Pohlédl na mladou ženu po svém boku. Možná jí křivdí a ona je jenom plachá. Když ji předtím pozoroval z druhé strany tanečního sálu, zdálo se mu, že je dostatečně energická, živě diskutovala a smála se se svou přítelkyní. Možná jí celá situace trochu zastrašila a ona si potřebuje jenom zvyknout na jeho přítomnost.

„Možná byste mně, slečno Fairchildová, prokázala tu čest a později si se mnou zatančila ještě jeden tanec?“

„To je bohužel naprosto vyloučené, pane. Tetička se strýcem mně nikdy nedovolí, abych s jedním mužem tančila více než dva tance.“

„Jistě, chápu. To je velice rozumné. Potom vás tedy navštívím zítra dopoledne.“

Natalya nedala ani trochu najevo, že by jí jeho pozornost jakkoliv lichotila. Ani trochu se nezačervenala, jenom lehce naklonila hlavu na stranu a chladně odpověděla.

„Paní Pridhamová vás jistě ráda uvidí, tím jsem si jistá, ale mě doma bohužel nenajdete. Zítra ráno budu mít lekci kreslení.“

„Tak tedy později.“

„To budu studovat astronomii.“

„A ve středu?“

„Dopoledne mám hodinu tance a odpoledne lekci botaniky. A ve čtvrtek,“ dodala po nepatrné pauze, „studuji politiku. Právě teď se zabývám rolí Ruska v nedávných válkách.“

Tristan spolkl zaklení, ale nebyl dostatečně rychlý. Natalya se hlasitě zasmála.

„Ach bože! Prosím, neberte si to osobně, pane. Říkám vám pravdu. Jsem opravdu velice zaneprázdněná.“

„Pokud se mě snažíte odradit, slečno Fairchildová, děláte to skutečně obdivuhodně.“

„Opravdu? Ach bože! Říkám jenom pravdu. Moje tetička a strýček trvají na tom, abych si neustále vylepšovala a rozšiřovala svoje znalosti. Také hraji pravidelně šachy.“ Pohlédla na něj a v tu chvíli jasně uviděl, že není ani trochu plachá. „Děsí vás snad pomyslení na to, že by žena mohla být vzdělaná, pane?“

Obličej jí oživil a v očích se jí šibalsky blýskalo. Tristan zpozorněl.

Dobrý bože, ten její pohled je ale okouzlující! Není divu, že se do ní Freddie zamiloval.

Chtěl odpovědět a pokračovat v rozhovoru, když v tom k nim přispěchala paní Pridhamová.

„Ach, Natalyo! Tady jsi, drahoušku!“

Všiml si, že jak ji tetička vzala za ruku, z tmavých očí jí vyprchala veškerá radost.

„Cožpak jsi zapoměla, že jsi další tanec slíbila lordovi Fossbridgeovi?“ Paní Pridhamová se otočila k Tristanovi a věnovala mu poněkud nucený úsměv. „Omlouvám se, ale musím vám ji odvést, pane. Jistě to chápete.“

Tristan si v duchu rychle vybavil osobnosti, které mu pan King dnes večer představil. Pokud si dobře vzpomínal, Fossbridge byl starý muž, dost starý na to, aby mohl být Natalyovým dědečkem. Určitě to nemůže být jeho sok. Nebo spíše Freddieho sok, opravil se rychle. Jeho zájem o slečnu Fairchildovou je samozřejmě čistě kvůli jeho synovci.

Uklonil se. „To samozřejmě chápu, madam. Ale...“ Paní Pridhamová se zastavila a vrhla na něj tázavý

pohled. „...slečna Fairchildová mně vyprávěla o svém zájmu o astronomii. Mohu být tak smělý a obě vás pozvat, a pana Pridhama přirozeně také, abyste se ke mně tento pátek připojili jako hosté na přednášce pana Walkera? Bude se konat ve Výstavní síni na Bond Street. Jak víte, madam, přijel jsem do Bathu teprve nedávno a navštívit takovou událost sám...“

Nechal slova viset ve vzduchu. Tón jeho hlasu i jeho výraz vyzývaly k soucitu. Jak doufal, paní Pridhamovou jeho slova zneklidnila. Zjevně váhala, jestli ho má rovnou odmítnout, nebo mu vyhovět.

„Nu...to je od vás tedy velice laskavé, pane. Nemysleli jsme si... Tedy...“

Tristan jí nezdvořile skočil do řeči. „Jsem velice potěšen, že přijímáte, madam, děkuji. Stavím se u vás v Sydney Place a na přednášku vás odvezu.“

Usmál se, uklonil se a dřív, než mohla paní Pridhamová cokoliv říct, odešel. Teď si jenom musí rychle vzpomenout, kde, kčertu, viděl plakát na tu přednášku a sehnat lístky. Jelikož se přednáška koná už za pár dní, bude to zřejmě znamenat, že bude muset zaplatit astronomickou částku, aby přesvědčil někoho, aby se vzdal svých sedadel. Bude si také muset najmout dost velký a vznešený kočár, aby mohl Pridhamovy i Natalyu odvézt do výstavní síně. Cestovní kočár Dalmorrenů vyhovovat nebude, protože se do něj vejdou pouze dvě osoby.

Přimhouřil oči a pochmurně zašeptal: „Doufám, že oceníš, co pro tebe dělám, Freddie. A doufám, že za to ta dáma stojí!“

DRUHÁ KAPITOLA

V pátek večer se Natalya poslušně vypravila do tetiččiny ložnice, aby si nechala schválit oblečení. Na chvílku se zastavila před vysokým zrcadlem a prohlížela svůj odraz v něm. Potom se rychle zatočila dokola a široká sukně růžových mušelínových šatů se kolem ní roztočila jako slunečník.

„Co tomu říkáte, tetičko, bude to v pořádku?“

Trochu vzdorovitě pohlédla na paní Pridhamovou, která si ji prohlížela kritickým okem.

„Je to moc pěkné, drahoušku,“ pochválila ji tetička konečně.

Natalya si sáhla rukou na krajkový šál, který jí zakrýval ramena.

„Opravdu musím mít šátek? Vždyť ty šaty nemají téměř žádný výstřih.“

„Tvůj strýc a já bychom byli raději, kdybys dnes večer zbytečně nepřitahovala pozornost.“

„Ale tetičko, vůbec nerozumím tomu, proč mně kupujete všechny ty nádherné šaty, když chcete, abych nepřitahovala pozornost.“

„Musíš se naučit eleganci a dobrým mravům, drahoušku. A do toho patří i umění správně se obléknout pro nejrůznější příležitosti.“

„Ale proč, madam?“ naléhala Natalya. „Na jakou roli mě to připravujete?“

„Na to, aby se z tebe přece stala dáma, co jiného?“ podivila se tetička, ale vyhnula se Natalyinu zkoumavému pohledu. „Dobrý bože, to už je tolik hodin? Lord Dalmorren tady bude za chvíli a já ještě nejsem hotová. Nedá se nic dělat, až přijde, musí se mu věnovat pan Pridham.“

„Já už jsem hotová, tetičko, klidně tedy můžu jít dolů,“ zkusila to Natalya. Dobře věděla, že jí to tetička nedovolí, ale přesto neodolala.

„Bez doprovodu? Dobrý Bože, to přece nejde!“

„Ale proč ne? Ve vašem přijímacím salonku mě těžko může svést, vždyť hned za dveřmi je služebnictvo,“ namítla Natalya.

„Teď není vhodné chovat se frivolně, Natalyo,“ napomenula ji odměřeným tónem teta. „Mladá dáma si na svou pověst musí neustále dávat velice dobrý pozor. Obzvláště mladá dáma v tvé situaci. A teď dost řečí. Běž zpátky do svého pokoje a nech mě pokračovat s přípravami.“

Natalya tetičku opustila, ale místo toho, aby se vrátila do svého pokoje, zastavila se na podestě a vyhlédla ven z okna přes ulici směrem k lákavé zeleni parku Sydney Gardens. Nedávalo to žádný smysl. Dostalo se jí přece úplně stejného vzdělání jako většině mladých mužů, možná dokonce i lepšího. Šaty jí dodávají nejlepší modistky v Bathu a nikdo se neohlíží na náklady, ale Natalya pořád neviděla, že by tetička se strýčkem vyvíjeli tolik úsilí proto, aby jí našli manžela.

Pohledem zachytila nějaký pohyb a podívala se dolů akorát ve chvíli, kdy u dveří jejich domu zastavoval kočár se čtyřsprežím. Ze dveří kočáru vystoupil

lord Dalmorren. Při pomyšlení na to, jak jeho pozvání na astronomickou přednášku paní Pridhamovou zaskočilo, se musela usmát. Nedal jí nejmenší šanci, aby jeho pozvání odmítla a Natalya jeho zarputile nelítostnou taktiku obdivovala. Když sledovala, jak vchází do domu, úsměv na rtech jí ale ochabl. Ne že by se netěšila na přednášku, ale dobře si pamatovala, jak na pozornost jeho lordstva reagovala na tanečním parketě. Co s jejím srdcem dělal jeho úsměv. Bude těžké se uvolnit a užívat si dnešní večer, když bude vědět, že ji při tom celou dobu bedlivě pozoruje tetička se strýčkem a natahují uši, aby zachytili byť i nepatrný náznak toho, že s ní lord Dalmorren flirtuje.

Natalya poslechla instrukcí a sešla dolů, až když věděla, že oba její opatrovníci už jsou v přijímacím pokoji. Strýček se bavil s lordem Dalmorrenem, který při jejím příchodu jenom lehce pokývl hlavou na pozdrav. Paní Pridhamová téměř okamžitě navrhl, že by měli vyrazit na cestu, aby koně lorda Dalmorrena nemuseli zbytečně dlouho stát v chladném větru.

Lord Dalmorren zdvořile pomohl dámám nastoupit do kočáru a celou cestu na Bond Street vůbec nic neřekl. Když dorazili do Výstavní síně, posadil se na konci řady vedle pana Pridhama. Natalya by měla cítit úlevu, že o ni neprojevil vůbec žádný zájem. Místo toho cítila zvláštní zklamání. Proč by ale měla být rozčarovaná? V Assembly Rooms neudělala vůbec nic, aby si získala jeho přízeň. Dokonce sám řekl, že se ho snaží odradit! Nenápadně na něj pohlédla. Byl zabraný do živého rozhovoru s jejím strýčkem. Možná nakonec přece jenom chtěl na dnešní večer společnost, přesto se jí nechtělo uvěřit, že by se tak sebevědomý džentlmen jako lord Dalmorren cítil

nepříjemně, kdyby se podobné akce účastnil sám. Ten muž je prostě jedna velká záhada, pomyslela si.

O přestávce se všichni přemístili do vedlejší místnosti, kde bylo na dlouhém stole přichystané občerstvení. Nebyly tam žádné židle k sezení a bylo tam poměrně hodně lidí. Pridhamovi se zastavili a dali se do hovoru s někým známým, zatímco Natalyu a lorda Dalmorra odnesl o kousek dál. Zdvořilé mravy jim přikazovaly, aby nestáli beze slova.

„Dnes večer je tady opravdu hodně lidí,“ poznamenala Natalya a rozhlédla se kolem sebe. „Není ani kam se posadit. Měl jste velké štěstí, že jste takhle narychlo dokázal sehnat lístky, pane. Myslím, že po nich byla opravdu veliká poptávka.“

„Měl jsem opravdu štěstí, že ano?“

Nenechala se jeho neslanou nemastnou odpovědí obalamutit a neodolala pokušení zeptat se, jestli je musel koupit od někoho jiného.

„Proč bych se měl chtít tolik namáhat?“ zněla jeho odpověď.

„To nevím,“ řekla Natalya a vážně o jeho otázce přemýšlela. „Nemůžu si přece myslet, že byste chtěl upoutat moji pozornost.“ Podívala se mu do očí a trochu se začervenala. „Prosím, nemyslete si, že je to z mojí strany nějaká falešná skromnost. Jsem si vědomá toho, že jsem v pondělí na plese zrovna nezářila a nemám ten správný původ, ani bohatství, které by u mě mohly fungovat jako doporučení.“

„Ne, to tedy nemáte.“

Nejistě se zasmála. „Dobrý bože, to je tedy otevřenost. Jste opravdu upřímný, pane!“

„Omlouvám se, ale z toho mála, co o vás vím, je mně jasné, že upřímnost upřednostňujete. Musím

vám tedy přiznat, že jsem přijel do Bathu z jednoho jediného důvodu a to, abych vás tady vyhledal a poznal. Zmínil se mně totiž o vás jeden můj mladý příbuzný. Frederick Erwin.“

„Ach, pan Erwin!“ Konečně si Natalya vybavila, kde předtím slyšela jméno lorda Dalmorra. To také vysvětlovalo, proč jí připadal povědomý. Freddie má sice oči více modré než šedé a mnohem světlejší vlasy, ale oba muži jsou si opravdu velice podobní. Usmála se. „Ach ano. Doufám, že se mu daří dobře.“

„Daří se mu výborně. Právě teď je na návštěvě u své matky v Surrey.“

„Ach tak. Myslela jsem, že odjel do města.“

„Ne, přijel na návštěvu za mnou na Dalmorren. Jsem jeho poručníkem, víte. Spolu s jeho matkou máme v opatrovnictví jeho dědictví, se kterým mimochodem nebude moct samostatně disponovat ještě čtyři roky.“

V tu chvíli Natalyi všechno došlo. Zalila ji vlna pobouření a ostře se zeptala: „Chcete mně snad naznačit, že... mám... s Freddie... nějaké úmysly?“

Všimla si, že když řekla jeho jméno, lord Dalmorren se zatvářil lehce překvapeně. Proč by ho ale nemohla říct? Vždyť jsou s Freddie přátelé a jestli si jeho lordstvo myslí, že by k sobě mohli mít nějaký jiný vztah, je to jenom jeho chyba. Jak si vůbec troufá něco takového i jenom naznačovat?

„A máte?“

Natalya měla pocit, že ji těmi slovy vyzývá na souboj a ovládla ji zlost. Než však stačila něco říct, objevila se vedle ní paní Pridhamová, a tak jí nezbylo nic jiného, než mlčet a vrhnout na toho odporného člověka káravý a zamračený pohled.